

Това бяха първите думи на младежите адвентисти от Чирпан. Седмица след семинара за „Работа в малките групи със съвременни средства“ в града стана чудо. Ние сме не голяма църква от 26 души, която се намира в ромския квартал. Не можем да се похвалим с голямо посещение на фона на това в другите църкви наоколо, където посещаемостта достига до 150-200 (в най-голямата) и 50-70 (в другите, по-малки църкви).

Църквата е създадена през 2001 г., като първите и членове са кръстени на 24 ноември 2001 г. и са 11 души. През следващата година тя нараства с още 9 и постепенно достига до 31 човека. По пътя на пресяването през 2007 г. интерес предствява и начинът на създаване на църквата „чудо“. Далечната 1981 г. е преломна за младия

презраказ на събитията. Няколко заявки за въпросния кореспондентен курс. През това време няколко души се свързват с един „голям“ вярващ, за да даде той своето компетентно мнение относно статиите и издателите им.

„Големият“ вярващ обяснява, че това са издани на „съботяните“ и „компетентното“ мнение е: „Незабавно спрете връзката с тези хора, материалите ги дайте на мен, а аз знам къде да ги

виждал никога през тези години - годините на неговата духовна опитност.

Ярък е и споменът за Радко Пашовски, достойният заместник на Тодор. И днес, когато той се яви на амвона, хората са винаги усмихнати. Духовните терзания изчезват и се забравят. Макар и само за една събота, радостта взема връх при посещенията. Чудесата съпътстват тази група през всеки изминал месец, тези срещи продъл-

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

за успеха на църковните лагери и през следващата година

ГОЛЯМ ПРАЗНИК ЗА МАЛКАТА ЦЪРКВА

Една събота от отпуската си прекарах в малка църква. Всички членове от града и околностите дойдоха още на съботното училище. Бяха не само празнично облечени, но и празнично настроени. Денят 28 юли във Вълчедръм беше ден за кръщение под ръководството на местния пастор Димитър Димитров.

Проповедта му накара всички да се замислят за величието на Божията любов, изразена в жертването на Единородния Син на кръста. Почувствахме се ценни, обичани, значими. Най-радостни бяха кръщаемите - младо семейство, младо момиче и възрастен човек. Усещаше се трепетът в тях, напрегнатото очакване на нещо, което никога преди това не са преживявали.

Всеки, дошъл от голяма църква, би забелязал това, което на мен ми направи впечатление - разбирателството между старейшината Надежда Георгиева и пастора. Личеше си общата насока - мисленето в името на доброто на църквата - в техните взаимоотношения.

Завършвам отпуската си с последното си наблюдение - колко изморен беше пасторът! Дали някога църквите ще разберат причината за това?!...

П-р Р. Русинов

КЪСНИЯТ ДЪЖД ИЛИ МАЛКО РАБОТНИЦИ?

Говорим за население от около 3000 жители в същия квартал. При такава голяма конкуренция малкото Божие паство сякаш остава незабелязано, или поне така говорят числата. Но какво са за Бога 26 души? Отговорът е: малко стадо, което в ръцете Му може да направи чудо. Чудо, което в нашите очи да се равнява на „късния дъжд“, от в Библията.

Та да се върна на седмичната след семинара. Чудото става, когато четирима от младежите в местната църква - Румен Вълчанов, Асен Асенов (Томи), Ангел Борисов и Иван Вълчанов горещо молят Бога да си изпълнят поетия ангажимент. Така, без да чакат знамение или свръхестествен отговор, канят свои приятели на непринудена среща, а и за да се похвалят с новите DVD-та. Оказва се, че четирима са много на едно място, защото след първата среща всеки един от посетителите пожелава да се организира нещо подобно и в неговия дом. Така, докато разберат какво става - и ето ти вече оформени шест функциониращи групи. Възниква дилемата как да продължат да поддържат тези шест групи, като се има предвид, че някои от тях имат горещото желание да се събират и по два, а при възможност - и по три пъти на седмица. Ами личното време? Ще остане ли такава? Все въпроси, на които няма отговор. Нека читателят да прецени работниците ли са малко в случая, или това са първите капки на „късния дъжд“, който очакваме. Защото, ако средната посещаемост на групите се задържи, това означава в края на семинара църквата да се удвои. Такава е и нашата молитва.

Някой ще попита как се стигна дотук. Ето ви кратък

Никола Вълчанов, тогава на 31 години. Под влияние на неговата съпруга Емилия и майка му Наска (сега и тримата са наши членове) той решава да посети богослужение на петдесетната църква в квартала. Запален от ентузиазма на малкото богомолци, решава да се присъедини към тях. Следват години на бурни промени и преживявания с Бога, назначен е и за координатор на групите в селата около Чирпан и Пловдив. Никога не спира да представя Христос, и то като Спасител на тези хора. Докато не се стига до момента, в който църквата в квартала от няколко души нараства до около 180 богомолци, изпитващи гореща нужда от молитвен дом. Следват обещания от страна на ръководството на църквата, но тези средства така и не достигат до заветната цел. Както можете да предположите, следва голямо разочарование; - затова и Никола напуска тези среди. Търсейки утеха в няколко неподходящи за него религиозни общества, решава да вземе инициативата в свои ръце и да създаде собствена църква в дома си.

В началото са 10 души и за няколко месеца членовете нарастват до 80. Сега дошъл важният момент - коя ли църква щяла да ги приюти под собствената си егида? Като си дава сметка, че няма връщане назад, спасителният бряг за него остава мюсюлманството. Преди да направи поредната грешка в своя духовен живот, провидението хвърля спасително въже. Един от членовете на тази домашна църква - Тиню Тинев, споделя, че притежава статия от Дж. Крюс и на гърба на тази статия има адрес на безплатен кореспондентен курс към някаква си ЦАСД. Значението на съкращението остава скрито за тях. Следват

сложата. Ако не искате да ги дадете на мен, направя ги скъсайте!“ Но можеш ли да загасиш това, що не гасне?! Тези търсачи на истината продължават да дирят своето място в Божието царство. Лекциите предизвикват такъв интерес у тях, че решават да поканят издателите. Връзката става по телефона с Вяра Маринова, която им обещава, че ще бъдат посетени. Радостната новина бързо се разнася сред членовете на домашната група. И това довежда до мигновено пресяване - остават 20 души. Дните минават неочаквано бавно, докато даденото обещание се изпълни. Една след друга уговорките пропадат, но провидението си движи своя план. На вече уговорената среща в една неделя сутрин се явяват Тодор Стоянов (старейшина на църква Ст. Загора) и пастор Златю Златев, тогава пастор на църква Пазарджик. Темата, изнесена от пастора, оставя дълбоки следи в паметта на Никола и неговия син Румен. Те споделят, че и до ден-днешен могат да си възпроизведат по памет. Тя е носила заглавието: „Къде е Бог и къде живее Той?“. Следва уговорката, ако имат интерес, всяка неделя да бъдат посещавани и да получават по-голяма информация за духовните неща. От този момент нататък Тодор Стоянов започва своите ежеседмични посещения. Не всичко от проповедите е било запомнено, но и до ден-днешен всички с умиление си спомнят за дъждовните и мразовити дни, когато са били посетени. Трайни са спомените, останали в съзнанието на днешните членове, за отношението, думите, поведението и грижите на брат Тодор към тях. Такова поведение Никола не бил

жават година и половина - до първото кръщение. Но най-голямото чудо, или по-точно върхът на радостта, се случва, когато мечтата на Никола се сбъдва. В началото на 2001 г. е закупен молитвен дом, и то преди да има членове в този град. А освещението на храма става месец преди първото кръщение. Това е църквата чудо, поддържаща опита с чудесата, които я топлят и днес.

Първият официално назначен служител е Апостол Стаматов, сега проповедник в Нова Загора. Той полага основите на църковния ред и дисциплина. Обучението е включвало ограмотвяване и водене на богослужения и съботно училище, изследване на библейските книги и работа с малки групи. Скромните усилия от страна на служителя дават мотивация на тези хора днес да поддържат шестте домашни групи. Но да не пропусна да спомена и местата, на които са били посетени семената под негово влияние от църквата, а именно - Гита, Братя Даскалови и Черна гора. Заминаването му не отчайва църквата. Тя приема с гордост оказаната чест да се справи сама със задачата да оцелее. Така изкарват цели шест месеца - време, достатъчно, за да бъде изпитана верността им към Бога.

След това тук е назначен като проповедник Георги Кертиков, който продължава работа със селата, където се е запозило влиянието на църква Чирпан, и създава нови групи в селата Трилистник и Оризово.

Сега вие сами преценете дали това не е църква чудо. Отговорете си и на първия въпрос - работниците ли са малко, или падат първите капки на късния дъжд?

Георги Кертиков

Уважаема редакция,

Казвам се Райна Петрова и съм кметски наместник на с. Лиляч, община Невестино, област Кюстендил.

Желанието ми е чрез в. „Християнска мисъл“ да изразя своята благодарност и уважение към пастор Руси Русинов и всички вярващи от църквата, в която той проповядва.

Чест и почитания към този човек, който с добрината и ерудицията си успява да задържи вниманието не само на вярващите.

Пастор Руси Русинов гостува много често в с. Лиляч и моята най-голяма благодарност към него е за помощта, която ми оказва в ежедневието и работата с ромската общност в нашето село.

Желая на него и на семейството му, както и на хората от църквата, в която той проповядва, да следват своя път, да бъдат живи и здрави - и много успехи в живота.

НЕСЕРИОЗНО ЗА СЕРИОЗНОТО

Продължава от стр.6

Няма съмнение, че усилията на библейския „Исус Навин“ (Христо Станев), „Давид“ (Емо Гроздев), „мъдреца от Вавилон“ (Цанко Митев), „специалиста по отношения“ (Петко Бонев) не са били напразни.

„Като погледна назад, виждам един страхотен лагер, виждам едни ръководители, които всяка година ни правят невероятно прекарването тук, в планината, за което им благодарим искрено. Благодарим и на Бога, Който ни преведе през една незабравима седмица, изпълнена с преживявания с Него и с нашите приятели от цялата страна.“ (Влади)

„Светският дух“ е сериозен.

Дължна съм да добавя такава точка - заради стила на статията. Все още ли има хора, които мислят така и не се включват нито като участници, нито като помощници?

Времето тече сериозно.

Последното и най-страшно заключение. Изтекло е сериозно много време, откакто бях от другата страна на лагерите - от тази на младежите, които отиваха и се наслаждаваха на пригответо. С достатъчно пълни шепи ли вземах тогава? С достатъчно пълни шепи ли давам днес?

Петя Накова

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Петя Накова

Редакционен съвет: Аюлмила Младенова,

Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Браджевна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: xm@tradel.net

ISSN 1310-8654